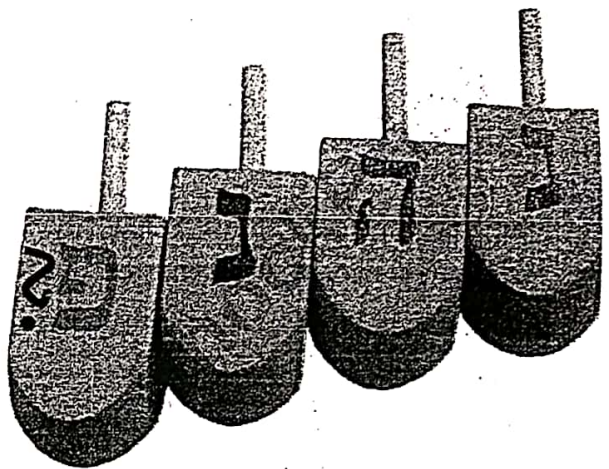

הרבי מז'יטצוב אמר: יעקב אמר לעשיו, "לרגל המלאכה ולרגל הילדים". "לרגל המלאכה", זה יכול להיות הימים הטובים שאסור לעבוד בהם שהם פסח, שבועות וסוכות. "לרגל הילדים" יכול להיות החגים של הילדים, שהם חנוכה ופורים. חנוכה ופורים הם החגים הכי חזקים בשביל הילדים. חנוכה ופורים הם הימים הטובים של המשיח. חנוכה הוא האור של המשיח. כשאנחנו חוגגים את העבר – המבוגרים יודעים יותר, וכשאנחנו חוגגים את העתיד, הילדים יודעים הכי טוב. (ר' שלמה קרליבך)

בני יששכר מאמרי חודש כסלו - טבת מאמר ב - אור תורה

כה) ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה [בראשית מו כח]. יש להתבונן למה שלח לפניו (וודרשת רז"ל ידוע וגם לדבריהם ז"ל קשה למה שלח את יהודה דייקא), גם גשנה הוה ליה למימר לגשן (הגם שבמקום למ"ד בתחילה מטיל הכתוב לפעמים ה' בסופה, עכ"ז טעמא בעי ולא דבר ריק הוא).

ונראה דהנה ידוע דגלות הראשון גלות מצרים היה כדבר שרשי לכל הד' גליות מן הד' מלכויות אשר הכבידו עולם על ישראל, כל אחד מן הד' מלכויות היה מנגד לאות אחד מן השם כביכול השם הוי"ה ב"ה אשר ישראל דבוקים בו על ידי מעשיהם כמד"א ואתם הדבקים בהוי"ה אלקיכם וגו' [דברים ד ד], וגלות מצרים מנגד לבחינה עליונה היא קיצו של יו"ד שהוא שורש לד' אותיות הוי"ה כנודע [ע"ח שער י"ד פ"ג], וזהו סוד ויקוצו מפני בני ישראל [שמות א יב] והבן, אם כן בגלות מצרים היו כלולים כל הד' גליות, וזהו סוד ויהי בימים הרבים [שם ב כג] כמבואר במגלה עמוקות [פרשת תולדות] רבי"ם ראשי תיבות ריזומי ב'בל יזן מ'די, והנה בנפול השורש יפלו הענפים ממילא, על כן הושם יסוד מוסד בתוה"ק זכרון יציאת מצרים שבזה נושע מכל הגליות.

והנה כתב הרב הגדול בעל גור אריה [נ"ר מצוה ד"ה אמנם] ענין הד' מלכויות, דהנה באדם יש כ"ח גופניי וכח נפשיי וכח שכליי וכח עליון הכולל כולם [ויציבא מילתא דנא להטועם מעץ החיים] [שער נ"ג] כח הגופניי הוא נפש הדוממת שבאדם, נפשיי הוא נפש הצומחת שבו, שכליית נפש החיונית שבו, כח הכולל נפש המדברת שבו, [נ"ל],

והנה מלכות בבל היה מנגד לכח הנפשיי, דהנה הם היו המבטלים הראשונים את עבודת בית המקדש היינו הקרבנות [בתורבן ביהמ"ק], והקרבנות הם תקנות הנפש כמד"א ונפש כי תקריב [ויקרא ב א],

מדי היה מנגד לכח גופניי (שהיו חפצים לאבד הגופות גזרו להשמיד להרוג ולאבד וכו' [אסתר ג יג]),

יון היה מנגד לכח השכליי שהיא תורתנו (שהיא עיקר החכמה המיישרת השכל, והם רצו בחכמתם החיצונית הפילוסופיית לבטלם מחכמת התורה),

ומלכות הרביעית היא המדקא ורמסא כולא, והיא המנגדת לנפש הכוללת העליונית אשר היא כוללת כל הכחות והיא המחברת אותם, על כן מלכות הרביעית מנגדת לגוף ולנפש ולשכל, הרעו לנו מכל מלכי האדמה,

(ותמצא שבתחלת ממשלתם עלינו בעוה"ר בטלו הקרבנות בחינת נפש כנ"ל בענין בבל, ואחר כך קמו על הגופות להשמיד וכו' גזרו מאן דלא קטיל יתקטיל כמו שאמרו בגמ' [גיטין נה ב] כמה וכמה גזירות ושמדיות אשר שפכו כמים דם קדושי עליונין באכזריות חימה, ירא ה' וישפוט, ארץ אל תכסי דמם ואל יהיה מקום לזעקתם עד ישקיף וירא ה' מן השמים וינקום נקמתם ונקמת תורתו ונקמת דם עבדיו, הנה זאת היא כעין עשיית מלכות מדי אשר גזר להשמיד וכו' [בימי אחשורוש], ואחר כך בימינו זה קמו עלינו בניגוד לכח השכליי של תורתנו ומנגדים אותנו בחכמות חיצוניות שפחות נכריות צידוניות חתיות מואביות כנודע [שו"ת פאר הדור סי' מ"א], עד אשר בעוה"ר נלכדו ברשתם כמה אלפים נפשות ונדחו והיו לחרפות עולם, הוא סוד הביחור האחרון בעקבות משיחא אשר כמעט כמוהו לא נהייתה וכמוהו לא תוסף, ובמהרה יאר הש"י אלינו ברחמים אור שפעת יקרת כבודו כמד"א [ישעיה ס יט] והיה לך י"י לאור עולם, הנה בבחינה זו המלכותא חייבתא הוא כעת בדוגמת מלכות יון, מזה תדע אשר המלכות הזאת בה כח הג' מלכויות הראשונות בבל מדי יון, בתחלה היו מנגדים בבחינת בבל שבהם, ואחר כך בבחינת מדי, וכעת בבחינת יון ניגוד אל השכל של התורה בחכמות חיצוניות לחושבם לבטל התורה ח"ו).

והנה הדי' מלכותי הם הקמים בכח הקליפות על ישראל חוצים לבטל האחדות ח"ו והם הגורמים שאין יחודו ואחדותו ית"ש בהתגלות לכל באי עולם, וישראל גוי אחד הם הדבקים באחדות כמד"א ואתם הדבקים בהוי"ה וכו', על כן המלכותי הם ארבעה שהם מן בחינת עלמא דפרודא פירוד לארבע קצוות (ו"ש הכתוב ויראו יושבי קצוות מאותותיך [תהלים סה ט]). וישראל הם נקודה האמצעית, וכבר ידעת בחינת אמצע מאחד לכל הקצוות, וכשיתבטלו כל המלכותי ישוב הכל לנקודת האחדות כדכתיב [צפניה ג ט] אז אהפוך אל עמים שפה ברורה יחד לקרוא כולם בשם הוי"ה, וכתיב [זכריה יד ט] והיה הוי"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה הוי"ה אחד ושמו אחד, ואז תשוב המלוכה לבית ישראל גוי אחד בארץ הדבקים באחדות הוי"ה ב"ה וב"ש, הנה תוכן הדברים האלה המה דברי הרב הגאון בעל גור אריה זלה"ה עם הרחבת הענין בביאור דברינו אלה כאשר הם לעיניך, ונ"ל שעל כן מלכות ישראל הוא מן יהודה, שיש בשמו אותיות השם הוי"ה אחד ועוד נוסף בשמו את ד' להורות כי מלכות ישראל מאחדת בפרסום לכל באי עולם אחדות השם המיוחד ומקרבת ומאחדת הפירוד סוד עלמא דפרודא שגרמו הדי' מלכותי יושבי קצוות הלא המה ד' קצוות וכמו"ש לעיל.

... בני יששכר מאמרי חודש כסלו - טבת - הערות מאמר ב - אור תורה

* הג"ה ובזה תבין מנהג אבותינו תורה הוא אשר המנהג בימי חנוכה (אשר הוא חינוך לגאולה העתידה ב"ב וכמו"ש לך כמ"פ) משחקין הנערים בחתיכת עץ מרובעת ועליו בד' קצותיו חקוקין אותיות גשנ"ה בפירוד אות אחד לכל רוח והעץ הזה מתגלגל על נקודת קוטב מרכז האמצעי, להורות שהמלכותי הללו המדומזין בתיבת גשנ"ה כנ"ל המנגדים בפירודם בקצוות, הנה כולם סובבים על המרכז נקודה האמצעית ישראל המאחדים הקצוות, על כן הקצוות סובבים על המרכז וכולם יתבטלו אל המרכז ואז יהפוך אל עמים שפה ברורה יחד לקרוא כולם בשם הוי"ה, ואז תתבטל לגמרי זוהמת נח"ש בגימ' גשנ"ה, אז הוי"ה מל"ך הוי"ה מל"ך הוי"ה ימל"ך (בגימ' כנ"ל), וזה יהיה בביאת משיח (בגימ' כנ"ל) צדקנו במהרה בימינו אמן, והנה המנהג הזה היה מקודם נהוג בישראל דוקא בחתיכת עץ על שם הנאמר בנבואה ליחזקאל (הוא הפטרה לפרשת ויגש אליו יהודה) ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתוב עליו ליהודה וכו' ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף וכו' וקרבו אותם אחד אל אחד לך לעץ אחד וכו', וכל הענין שם עד ועבדי דוד מלך עליהם עיין שם [יחזקאל לו טז], בין והתבונן בפנים מה שכתבתי בפסוק ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף, תרין משיחין, סמיכות גאולה לתפלה, הנה נעשה הוראה זו דוקא בעץ כי האדם עץ השדה [דברים כ יט], וכבר ידוע לך שם הוי"ה בגימ' ע"ץ בכפל האותיות ביחודם כידוע הבן הדברים.

ר"ש בן לקיש פתר קריא בגליות.

"וְהָאָרֶץ הִיְתָה תַּהוֹ" זה גלות בבל שנאמר (ירמיה ד, כג): "ראיתי את הארץ והנה תהו".

"וְבַהוֹ" זה גלות מדי (אסתר ו, ד): "ויבהילו להביא את המן".

"וְחִשָּׁף" זה גלות יון שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיהן שהיתה אומרת להם כתבו

על קרן השור שאין לכם חלק באלהי ישראל.

"עַל פְּנֵי תַּהוֹם" זה גלות ממלכת הרשעה שאין להם חקר כמו התהום מה התהום: הנה אין

לו חקר אף הרשעים בן.

"וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֵף" זה רוחו של מלך המשיח היאך מה דאת אמר (ישעיה יא, ב): "ונחה

עליו רוח ה'" באיזו זכות ממשמשת ובאה המרחפת על פני המים בזכות התשובה שנמשלה

כמים שנאמר (איכה ב, יט): "שפכי כמים לבך". (בראשית רבה ב, ד)